

Matuszka Máté KERETMUNKA

 ligetmuhely.com/matuszka-mate-keretmunka/

A mesterem koporsóját nézem, amint szép lassan beleeresztik a sírba. Egy dombon állunk, a közelben autópálya, ritkásan, apró szemekben esik, de sötét felhőt csak felettünk látok, a távolban teljesen tiszta az ég.

Itt van mindenki, aki mostanában fontos volt a mesteremnek: a felesége, pár barátja meg a főnökünk egyik asszisztense, aki telefonnal felveszi az egészet, hogy ha a főnökünknek valaha lesz pár perce, meg tudja nézni. A mesterem koporsóján ott áll a rendesen széttaposott égbék futócipője, kész csoda, hogy egyáltalán hordta még. Bár az is igaz, hogy a busz, ami elütötte, több kerékkel is átment a cipőn, nyilván ez is hagyott nyomot.

A temetés után bemegyek a közeli büfébe és iszom egy kávé, hogy ébren maradjak az éjszakai műszakra.

hát most mit szépítsem?

Az öltözőnk szomszédos a metró biztonsági őreivel, de a műszakjaink szerencsére máskor kezdődnek, szinte sosem találkozunk, és ez jól is van így, mert ki nem állhatjuk a tohonya, bamba metrósokat, és ők sem minket, műemlékőröket, akik, hát most mit szépítsem?, jó kondiban vagyunk. Felveszem a testhezálló futóruhámot, majd elkezdem a bemelegítést, egyhelyben futok, hajlítok, nyújtok, tolok pár fekvőtámaszt és felhúzom a narancssárga futócipőmet, indulhatok a közeli parkba.

Minden figyelmemet leköti a munkám: semmi mást nem látok, csak a parkot és a megvédendő mellszobrokat. Az igazi munka este kezdődik. A megvilágítás gyér, a körülöttem álló mellszobrok fekete sziluettek. Feltűnik, hogy túl nagy a csönd. Tudom, hogy van itt valaki, aki össze akar festeni valamit, vagy felírni a nevét egy szobor talapzatára, és azt is tudom, hogyan lehet előcsalogatni.

Az egész olyan, mint a vadászat.

Lassan járok körbe-körbe, de nem megyek túl messzire, minden apró zajra figyelek. Semmi. A préda elég tapasztalt, hogy várjon – nyilván nem először van itt. Eljátszom, hogy feladom a dolgot, határozottabb léptekkel indulok tovább... Majd hirtelen megpördülök, és bingo, ott van az egyik bokor mögött, kiszúrom a piros sapkáját.

Azonnal észreveszi, hogy kiszúrtam, rohan ki a parkból. A kapucnis pulcsija zsebéből kilóg a festékspray, látom, foszforeszkáló színt akart fújni.

Rohanok utána, ő azonban nagyon gyors, majdnem gyorsabb, mint én, de hála a bemelegítésemnek, nem tud lelépni.

Piros sapka átrohan az úton, egyenesen a... Ó, *ne*... Egyenesen a metró felé. Autókból nem sok van az úton, gond nélkül elfut előttük, és én is el tudnék, de amint lelépek a járdáról, a lábam megbicsaklik, az jár a fejemben, hogy *busz-busz-busz*, és látom magam előtt, ahogy a mesterem kifut az útra, nem néz semerre, csak amikor a busz már fékezik, és látom a szemében, ő maga sem hiszi, hogy valóban el fogják ütni.

Elveszítem az egyensúlyomat, kacsázok az úton, az autók fékeznek, mindegyik fekete téglatest meg két vakító fényszóró, tudom, hogy messze vannak, nem is túl gyorsak, és biztonságban vagyok, mert meg tudnak állni... Igen, meg is állnak... És ez helyre tesz, hát sprintelni kezdek, minden erőmet beleadva rohanok piros sapka után.

Aki lerohan a metrómegállóba, ami éles neonfényével, mint valami földre hullott csillag, világít fel az éjszakába. Már ott is van a mozgólépcsőnél, a kövér biztonsági őrök fel akarják tartóztatni. Piros sapka nem foglalkozik velük, arra készül, hogy a mozgólépcsőket elválasztó fémen csúszik pár métert, majd átgördül a lépcsőre, leráz mindenkit, és eléri az utolsó előtti metró.

Oké, részemről ennyi, elszalasztottam... Lassítok, hogy végigmozizhassam, hogyan cselezi ki a metrósokat. Úgy néz ki, sikerül neki, de mikor oldalra veti magát, az egyik őr ráugrik, eltéríti az ugrását, ám piros sapka lendülete túl nagy, ráesnek a mozgólépcsőre, majd legurulnak a metróba.

Az őr társa, meg én is a lépcső tetejéhez rohanunk, onnan nézünk le. Piros sapka szájából folyik a vér, de valószínűleg a látvány ijesztőbb, mint maga az esemény – néhány fog mínusz, nagyobb baja nemigen történt. Az őr sértetlen. Vigyorogva áll fel, és mikor kiszúr, beint nekem, érzem csak, mekkora lúzer vagyok, hogy nekem nem sikerült elkapnom, neki pedig igen.

Remek...

Otthagynom őket.

majdnem eltaknyoltam

Hajnalban, a műszakom végén, mikor azon gondolkodom, milyen kávét kérjek, felhív a főnökünk titkárnője. Azt mondja, a főnökünk látta a térfelügyelő kamerák felvételén amint leléptem az útra és majdnem eltaknyoltam. Azt kérdezi, a mesterem halála miatt volt-e? Ha csak leírva látnám a mondatát, azt is gondolhatnám, figyelmességéből kérdezi, és a munkahelyem törődik velem, de így kimondva nem tudja elrejteni, hogy valójában egyáltalán nem

érdeklí. És az is valószínű, hogy nem ő nézte a felvételt, hanem a vállalati pszichológusok, és jelentették.

– Nem akarjuk elveszíteni az egyik legjobb emberünket – mondja a főnökünk titkárnője, miközben ásít.

Az *egyik* legjobb emberüket... Noha azt már orvosok is megmondták, hogy az izomzatom, a keringésem, a tartásom, a mozdulataim, mind-mind jobbak, mint amilyen a mesteremé volt. Vagy bárkiénél a cégben... És továbbra sem tartanak A legjobb emberüknek.

Azt kérdezi, nem akarok-e pihenni kicsit, meg kiszellőztetni a fejemet? Mert ha igen, akkor pont lenne olyan munka, ahol nem okoz gondot a mesterem elvesztése. Aztán azt is hozzáteszi, hogy:

– De valakit mindenképpen ki kell küldeni, szóval mennie kell. Felsőbb utasítás.

Azt mondja, csak összepakolni menjek haza.

#

Buszt küldenek értem, kezdetben elég jól haladunk, de az autópályán dugó van, így csak késő este érünk a... Igazából elfelejtettem a város nevét, de nem is számít... Szóval már éjfél is elmúlt, mire a városba érünk, közvetlenül a határ mellé.

A számomra kirendelt kis épület a város szélén áll, az erdő mellett. Közvilágítás errefelé már nincs, de így is könnyen megtaláljuk, ott áll a város utolsó villanypóznája mellett.

Az elődöm kopasz öregember, egyik füle jobban eláll a fejétől, mint a másik, az épület előtt ül a táskáján. A falnak dőlve alszik, szájából csikk lóg ki. A busz közeledtére felébred, és mikor leszálok, meglátom, hogy ugyanolyan táskánk van, csak az övé vagy tizenöt évvel öregebb.

Nem szólunk egymáshoz, egyszerűen elmegyünk egymás mellett, én a ház felé, ő a buszhoz, de a sofőr kiszól:

– Bocs, öregem, késésben vagyok, nem tudlak elvinni. Majd, gondolom, küldenek valakit.

Azzal elhúz, az öreg pedig ott marad. Egymásra nézünk. Én az ajtóban állok, és fél szemmel bekukkantok a házba, ami pontosan olyan, mint vártam: az egész egyetlen szoba, benne ágy, konyhabútor, függönnyel leválasztható zuhanyzó meg vécé. Szóval inkább csak „ház”, mint ház... Nyilvánvaló, hogy nem férünk el benne ketten, és ezt az öreg is tudja. Elindul felém... de csak visszaül oda, ahol volt, a fal mellé. Rágyújt egy újabb cigire, majd behunyja a szemét, és pár perccel később már alszik is.

Én pedig bemegyek a „házba”.

Az első lépésemmel átesem a bent alvó apró kutyán. Felháborodottan gördül odébb, végignéz rajtam, én is rajta. Rókavörös szőr, rókaszerű fül, apró fekete rókaszem – szegény kis korcs valami fékezhetetlen szexualitás eredménye. Nézzük még egymást kicsit, majd a kutya fogja magát és visszafekszik aludni. Én is ledőlök az ágyra, érzem, hogy a matrac nem az én testem alakjára való, nem gond, majd hozzám idomul. Előveszem a telefonomat, hogy letöltsem a cég szerveréről, mi lesz itt a dolgom, de annyira lassú a net, hogy több mint fél óráig fog tartani.

Remek...

Elalszom, mert mikor legközelebb kinyitom a szememet, már reggel van, úgy érzem magam, mint egy rongy... Pedig fittnek kellene lennem és tette késznek. Nem érdemes hazudnom magamnak: este nem ittam kávé, ezért vagyok ilyen leengedett állapotban. A telefonom kijelzője szerint már kilenc óra is elmúlt... A kutya már reggelizett,

látom a koszos tányérját az ajtó mellett, és már ki is ment járőrözni. Gyorsan magamra kapom a futóruhám, felhúzom a futócipőmet, felmarkolom a telómat, és indulok utána. Az öreg most is a táskáján ül, félálomban pislog ki a fejéből.

A telefonomon látom, merre vannak a szobrok, amiket a rongálóktól meg kell védenem, és útban feléjük elkezdem a bemelegítést, de a talaj túlságosan egyenetlen, billegek jobbra-balra, a narancssárga futócipőm totálisan alkalmatlan, hogy ilyen talajon használjam, a testhezálló ruhámba pedig folyton beleakadnak az ágak.

A telefonom végigvezet egy földúton, vagy inkább csak egy csapáson, amit két keréknyom jelöl ki, és már azt hiszem, átvisz a szomszédos országba, de a határ előtt kiérek egy tisztásra. A tisztás szélén hagyott milliónyi rozsdás lőszerhüvelyből ítélve ez valaha lőtér lehetett, és elvileg itt kellene látnom a legelső megvédendő emlékművet, ám csak egy ócska teherautót találok, platóján egy még ócskábbnak a fülkájével. Valaki krétával virágokat meg ház előtt álló anyát, apát, kisgyereket rajzolt, süt rájuk a nap. A rajzok nem gyakorlott kezek munkája,

valószínűleg kisgyereké. A teherautótól nem messze ott egy tank, motorja helyén fekete koromcsillag – a motor nyilván felrobbant, és így szép lassan belesüllyedt a földbe. Nemrég pedig focizó, fogócskázó, rajzoló meg mindenféle más játékot játszó gyerekeket krétáztak rá...

A telefonom szerint ez a kettes számú emlékmű, amit meg kellene védenem...

Tovább megyek a hármásra, be a fák közé. Az egy földből kiálló kéz, ami puskát tart az ég felé, de félig már megették a környező növények, alig látszik ki alóluk.

Megzavarodva állok az erdőben, a kutyát sem látom sehol, talán nem is erre jött... Különben sem hiszem, hogy itt kellene lennem, lehet, a telefonom valamit rosszul töltött le, vagy ez csak vicc...

tökéletesen jó helyen vagyok

Visszamegyek a „házhoz”, mert ott három csíkkal több térerő van, és már hívom is a főnökünket. A titkárnője veszi fel, és miután kikereste a számítógépén, megerősíti, hogy tökéletesen jó helyen vagyok, és igen, ezek azok az emlékművek, amiket meg kell védenem, és amiket igen, megrongáltak. Meg akarom magyarázni neki, hogy ezt a „rongálást” lemossa az eső, sőt, eltünteti az idő, nem is számít, mert ezek csak *roncsok!*

– Nos, én itt azt látom, hogy felbecsülhetetlen értékű történelmi emlékművek, amiket szisztematikusan rongálnak – mondja a titkárnő, és kiérzem a hangjából, mennyire nem érdekli az egész. – Piros prioritású riasztás, ami legalább hármas szintű emlékört igényel.

Elmondom neki, hogy tévedés, semmi keresnivalóm nincs itt.

– A vállalati pszichológusok szerint önt megnyugtatja az erdei környezet, könnyebb lesz kihevernie a tragédiáját.

Nos, én csak azt akarom, hogy rendeljenek haza, de csak a szokásos választ kapom:

– Töltsön ki kérvényt.

Amint bontjuk a vonalat, a telefonommal már el is kezdem letölteni a kérvényt, de a net tetűlassú, hát közben fel-le meg körbe-körbe járkálok.

– Én a legjobb voltam – szólal meg az öreg, aki most is a táskáján ül és cigizik. – És tessék... – teszi szét a kezét.
– Sosem fogsz innen elmenni, szóval jobb, ha hozzászoksz a dolgokhoz.

Na, akinek ilyen nézetei vannak, az legfeljebb az álmaiban volt a legjobb, én viszont nem bírom ezt a lassú netet, szóval bekocogok a városba, a letöltés lépésről-lépésre gyorsul is. Csupa négyemeletes házat látok, minden új, sehol egyetlen graffiti vagy firkálás.

Bemegyek a legelső kávézóba. A hely teljesen üres, a pult mögött álló barnahajú lány az üvegfalon át nézi az erdőt.

– Maga az új őr? – bök a fejével a fák felé, de nekem őr most nincs időm magyarázni, és megkérem, adjon valami nagyon jó és nagyon erős kávé. Amint megkapom, felhajtom és... Mintha rakéta üzemanyag áradna szét bennem... Ismét embernek érzem magam, ismét működöm.

– Még sosem láttam embert, aki így megváltozott volna a kávétól – nevetgél a lány.

Hát igen, sokkal jobban érzem magam, és mikor lenézek a telefonomra, látom, hogy letöltötte a kérvényt.

A kérvények átfutási ideje átlagosan egy hónap, szóval kénytelen vagyok várni... És ha már úgyis az a feladatom, hogy megállítsam az „emlékművek” „rongálását”, hát legyen, elkezdem a vadászatomat.

Megpróbálok olyan korán kelni, mint a kutya, de nem megy, mert mire kávé nélkül összekapom magam, már kiment az ajtón, és mire kinyit a közeli kávézó, én pedig megiszom a napi elsőmet, ő már régen járőrben van. Az erdőben úgy próbálok minden kirívó jelenségre figyelni, mint a városban, de be kell látnom, hogy ez zsákutca: itt túl sok a szín meg az illat, minden egyetlen hatalmas, színes masszává olvad össze.

Így is sikerül kiszúrnom egy rágópapírt. Lehajlok érte, és biztos vagyok benne, jó nyomon vagyok... De nem, a papír többnaposnak tűnik – már csak egyszerű szemét. Pár óráig még kitart a lendületem, de aztán elfáradok. A talpam fáj, a kocogással sokkal kényelmetlenebb közlekedni, mintha simán csak sétálnék, de azért sem állok le.

Ekkor hallok meg valamit... *Gyerekhangokat.*

Elindulok feléjük, vagyis azt hiszem, feléjük... És belefutok a fákkal körbenőtt egykori laktanyába, a hetes számú megvédendő „emlékműbe”. Az épület annyira romos, hogy csak a fák tartják egyben. Ahogy közelebb megyek, színes hátizsákokat pillantok meg, mindegyikről egy- és kétszemű rajzfilmkarakterek néznek rám.

Ahogy belépek a laktanyába, minden izmom megfeszül, kész vagyok, hogy az elkövetők után rohanjak. Rögtön látom, hogy itt is mindent... „megrongáltak”, hát végül is hívhatjuk így, mert mindent összerajzoltak krétával. Mosolygó virágok, égben szálló autók, beszélő macskák.

A hangok fentről jönnek, így a lépcső felé osonok, de a plafonról meg a falakról lepergett festék, meg mindenféle más ropog a talpam alatt. Nem is sikerül meglepnem az elkövetőket, akik éppen az első emeleti lépcsőfordulóban „rongálnak”. A falon géppisztolyos katona képét látni, már ami megmaradt belőle, mert a festék sok helyen lepergett, helyette csak az üres fal maradt. Előtte kisiskolás gyerekek állnak meg ülnek, és rajzolnak a színes krétáikkal. Más szóval „rongálnak”. A tanárnőjük pedig, mint valami tiszt, fel-le járkál, és biztatja őket:

- Nem kell tőle félni!
- De ha félték is, rajzoljatok! Rajzoljátok azt, ami épp kijön belőletek!
- És vegyétek észre, mi van mögötte: *üresség!* Csak arra vár, hogy kitöltsétek.

Észrevesz, de csak egy pillantásra méltat, visszafordul hozzájuk.

- Sose hagyjátok, hogy bármi vagy bárki elnyomjon titeket, és döntéseket hozzon helyettetek.

Nos, én azt hittem, hogy amint meglátnak, menekülni kezdenek, de nem, fel sem veszik, hogy itt vagyok. Zavartan ácsorgok kicsit, azon gondolkodom, tanított-e bármit ilyen esetre a mesterem, de nem. Hát... Na, jó, akkor

odalépek a tanárnő mellé, és felszólítom, hogy fejezzék be a rongálást.

– Ez nem rongálás – közli velem úgy, hogy rám sem néz, majd egyszerűen odébb sétál.

Aztán hirtelen megáll, és visszanéz.

– Magát küldték a másik helyett? – És ekkor, mintha csak átkapcsoltak volna benne egy gombot, károgós hangon kiabál, még az arca is megváltozik. – *Nézzétek! Nézzétek gyerekek, ő az, pontosan ő az, a hatalom egyik kutyája, róla beszélek, ő az!*

A gyerekek, akik eddig oda se bagóztak a tanárnőre, most mind felugranak, és krétával dobálnak, de csak játékból, nem nagyon zavar... Amíg a tanárnő is el nem kezdi. Miután az első, a második és a harmadik dobása is majdnem kiveri a szememet, elmenekülök.

Visszamegyek a „házhoz”. Az öreg még mindig előtte ücsörög, éppen próbál rágyújtani egy cigire, de a gyújtója nem működik.

– Megtaláltad őket? – kérdezi, és épp csak szét nem folyik a hangja a sok gúnytól.

Nem szólok hozzá, berontok a „házba”, levetem magam az ágyra. A telefonomon lapozgatom a munkaköri leírásomat, hogy megtudjam, mit tehetek ebben a helyzetben, de semmi használhatót nem találok, minden arról szól, mi van azután, hogy üldözőbe vettem valakit.

A telefonom ekkor megszólal, a főnököm titkárnöje.

Azt mondja, a főnök teljesen magán kívül van: – Ezért is nem ő telefonál... – És hogy néztek fel nagyon-nagyon gyorsan a közeli általános iskola Facebook oldalára. Megteszem, és bang, ott vannak az összefirkált laktanyai képek, a tank meg a kamion is, sőt még egy repülőgépronsot is találok.

– Azt hittük, maga a legjobb emberünk – mondja a titkárnö, meg azt is hozzát teszi ásítva, hogy a főnökünk nagyon csalódott, és abban reménykedett, hogy gyorsan megoldom itt a gondot. – Vagy talán vissza akar kerülni az előző állásába? Mi is volt? Metró biztonsági őr?

És azzal bontja a vonalat.

Odébb dobom a telefont. Valami nagyon jó kávéra lenne szükségem, hogy gondolkodni tudjak, de a kávézó már órák óta bezárt.

Remek...

Este csak forgolódom az ágyban, de mint a villámcsapás, jön az ötlet. Alig várom, hogy reggel legyen, még azelőtt elindulok, hogy a kutya felkelne.

Bemegyek az iskolába, a tanárnő munkahelyére. Arra számítok, hogy az igazgató már bent van, de csalódnom kell, az egész hely tök üres, a portás pedig alszik. A diákok is csak fél nyolc után szállingóznak, az igazgató még becsöngetés után sem bukkan fel. Mielőtt a portás megint álomba merülne, azt mondja, az igazgató úr csak tíz után szokott felbukkanni.

Remek... Tényleg remek...

Megvárom.

Az igazgató kövér, mint egy hordó, és éppen benzinkúti szendvicset eszik, miközben belötyögi magát az irodájába. Utána megyek, meg akarom beszélni vele, hogy van ez a tanárnő, és vannak azok a... Ezt még kimondanom is nehéz... Szóval vannak azok a „felbecsülhetetlen értékű emlékművek”, amiket „megrongáltak”.

– Ezek nem emlékművek – véli az igazgató. – Csak egy adag rozsdás szemét, amit nem vitt el innen az állam.

Hát erre most nem mondhatom, hogy igen, egyetértek...

– Meg aztán miért lenne baj, hogy valaki így tanít? A gyerekek *élvezik*, és ez a lényeg – úgy néz rám, mintha párbajozni készülné.

Hát jó, akkor ellövöm az egyetlen munícióm:

– Amit csinál, az nincs benne az előírt tantervben.

– Az könnyen meglehet. De a kerettantervhez így is tartja magát, onnantól pedig felőlem azt csinál, amit akar.

Az igazgató zsákutca. Otthagynom.

Mikor kimennék az iskolából, a tanárnőt pillantom meg, és a gyerekeket, akikkel készül... nem is kérdéses, hová és mit csinálni. Megkérem őt, ne tegye, hogy értse meg, nem „rongálhatják” meg azokat a... Szóval semmit sem.

A tanárnő most sem néz rám, a gyerek felé fordul:

– Mit tanítottam?

Erre az összes gyerek ugatni kezd nekem, mintha kutyák lennének, zeng tőlük az egész iskola. Jól van, ha háború, legyen háború, elállom a kijáratot, ők azonban teli torokból ugatnak rám, de nem érdekel, hátat fordítok nekik.

Hirtelen úgy érzem magam, mint amikor a metróban dolgoztam, csak állni, miközben mindenki néz, csak állni, *állni, állni, állni*, mozdulatlanul, mint egy szobor, a testem pedig lázad ellene, mozgást akar – az élet mozgás, hát félreállok, kocogni kezdek, majd futni, mindenféle bemelegítés nélkül. Legalább egyszer körbefutom a várost, majd jobb ötlet híján bemegyek a kedvenc kávézómba.

A barna hajú lány rögtön készíti is a kávémat, én pedig leülök vele szemben a pultra, a kezem ökölben, és hirtelen elmondom neki, hogy mennyire igazságtalan ez az egész, hogy nem tudok mit tenni, hát mégsem... *nem tudom...* nem lökhetem őket odébb erővel, gyerekeket, meg egy tanárnőt!

– Ha ez van, hát ez van – mondja a lány. – Látod, én sem idegeskedem, hogy soha nincs itt senki sem. Próbáltam hirdetni a helyet, de nagyon kint van, senki sem jön ide. De ha nem, hát nem.

Vállat von, elmegy... Hogy egy másodperccel később visszajöjjön:

– Ez a tanárnő nem egy vékony szőke? – kérdezi, én pedig rábólintok. – Mert akkor a nővérem.

A kávé forró, de a levegő hirtelen nagyon hideg lesz.

Visszamegyek a „házamhoz”, az öreg természetesen most is ott ül.

– Nem megy, igaz? – kérdezi gúnyosan.

Nem akarok vele foglalkozni, bemegyek a „házba”, bevágom magam mögött az ajtót, de ő tovább beszél.

– Én meg tudnám oldani a helyzetet. Bombabiztos tervem van rá. Vagyis volt, csak pont ekkor jött meg a leszerelő papír.

Nem érdekel, nem válaszolok, ha volna párnám, most a fejemre húznám.

– Meséljek neked valamit? – hallom a hangját. – Az apám katona volt, itt szolgált a határon. Az a tank... Na, az az ő tankja volt. Hónapokig járatták egyhelyben, készen arra, hogy ha megjön a parancs, azonnal támadni tudjanak. Csakhogy a parancs soha nem jött meg, a feletteseik nem voltak elég tökösek, hogy meglépjék, amit meg kellett volna lépni. A tanknak végül felrobbant a motorja, apámat pedig teljesen tönkretette, hogy ott volt ő, meg ott volt a tankja, két ilyen remek fegyver, amit soha nem vetettek be, és nem tett semmit, csak várt. És várt. És várt...

Ekkor mintha busz hangját hallanám közeledni, és valóban: megjön... Ajtónyitás, ajtócsukás... Majd elmegy, és remélem, elviszi az öreget.

Ma sem tudok aludni, és amikor bejön a kutya, jó alaposan megnézem magamnak. A bundája szétáll az egész

napos járőrözéstől, pár perccel később már alszik. Irigységet érzek... Azt hiszem, szeretném, ha olyan lehetnék, mint ő.

#

A kutya ismét korábban kel, mint én, de azt mondom magamnak, nem érdekel... Csak fekszem az ágyamban, nézem a plafont, a gondolataim összevissza kavarnak a fejemben: a kibíratatlan állás a metróban, a városi szoborpark sötét sziluettjei, amiket néha álmomban is látok, meg a mesterem, amint azt mondja, ő akkor is tovább fut, ha már nem látja, akit üldöz.

– Mert hátha ott liheg a következő sarkon.

Arra gondolok, hogy téved...

Meg hogy igaza van...

Meg a barna hajú kávézó lányra...

Meg hogy a legjobb vagyok, és ez éget belülről, és... Hirtelen beugrik, mit kellene tennem. Fogok egy szivacsot meg egy vödröt, felhúzó a futócipőm és -ruhám maradékát, mert az erdő már tönkretette ezeket, és elindulok a „műemlékek” felé.

Telefirkálták őket?

Rendben – akkor én mindet letörlöm.

Megtisztítom a teherautót, a tankot, majd megkeresem a laktanyát, és ott is mindent letörlök a falakról. Odakint szél fúj, hallom, amint a laktanya egész épülete felnyög tőle, sőt, kicsit mintha meg is inogna, egyszerre mozog a környező fákkal. Előkapom a telefonomat, és minden „műemléket” lefényképezek, majd visszamegyek a városba. A kávézóba nem merek bemenni, hát csak leülök egy padra, és az iskola Facebook oldalára feltöltött képek alá odaillesztem a letisztítottakét.

Ennyi.

Felhívom a főnökömet, legalábbis a titkárnőjét, nézzenek fel az iskola oldalára, a titkárnő pedig megígéri, hogy ha a főnökömnek lesz ideje, akkor *talán* megnézni. Azzal persze mindketten tisztában vagyunk, hogy ő lesz az, aki *talán* meg fogja nézni.

A nap hátralévő részében a városban lófrálok, bemelegítek, majd futok kicsit az élvezet kedvéért. A telefonom estefelé szólal meg, a főnököm az, *személyesen*, és rögtön azzal kezdi, nézzem meg az iskola FB oldalát, *de azonnal*.

Új képet töltöttek fel, egy kidőlt Lenin-szoborét, amit bohócnak színezték ki, piros orr, zöld haj, satöbbi. A főnököm teljesen nyugodt hangon kérdezi, ez mégis hogy történhetett meg – és ez a hang sokkal rosszabb, mintha kiabálna. Amit a mai napon csináltam, pont nem érdekli, csakis ez a szobor számít neki.

– Hiányzik a metró? – kérdezi.

Nyilván nem...

– Akkor? – kérdezi, majd leteszi a telefont.

Nem tudom, mit tehetnék, körbe-körbe járkálok az erdő meg a kirendelt házam között. Úgy érzem magam, mintha egy másik világban lennék, hogy vagyok én, és van ez a hely, ahol valamiért ott vagyok, de nem illek bele. És valami mást is érzek... A testem, igen, a testem nem pörög úgy, ahogy kellene neki... Kávét kell szereznem.

Ekkor véletlenül kiszúrom a tanárnőt meg az osztályát. Menetelnek be a fák közé, a gyerekek kettes sorban, a tanárnő pedig előttük megy, vezeti őket, mint egy mozdony. Követem őket, és arról fantáziálok, hogy észrevesznek, szétszaladnak, én pedig futok utánuk, *vadászok rájuk*, és mindegyiküket elkapom... De semmi ilyen nem történik, igazából észre sem vesznek.

vegyék el a hely erejét

Egyszer csak a tanárnő lesétál egy kis mélyedésbe, és vele együtt eltűnnek a gyerekek is. Odamegyek, egy ajtót találok a földben. Bekukkantok mögé, hideg betonfolyosót találok, aminek a falán, mint a zsigerek futnak a csövek. Hallom a tanárnő visszhangját, amint arra biztatja a gyerekeket, hogy *rajzolja-rajzolja-rajzolja* össze az egészet, így vegyék el a hely erejét, és semmisítsék meg az eredeti jelentését: hogy az emberek kasztokba rendezik saját magukat, egyiküket a másik fölé, az egyik parancsol, a másik végrehajt.

Becsukom az ajtót.

A kilincse olyan, hogy ki tudnám támasztani egy ággal.

És ha kitámasztanám?

Ha ez egy iskolai óra, márpedig annak kell lennie, akkor legkésőbb délután négykor véget ér, mondjuk utána fél órával kiengedem őket...

Kitámasztom a kilincset.

Utána egyhelyben futok, legalábbis próbálok, de a cipőm olyan rossz állapotban van, hogy minden lépés kellemetlen, ráadásul nem is érzem magamban a pörgetést. Hát fogom magam, leülök a fűbe, nem sokkal később le is fekszem.

És... egészen megnyugszom, a testem mintha behúzná a kézféket.

Kávéra vágyom...

Az eget nézem, a felhőket, hogy milyen lassan úsznak tovább.

Belassulok, nem gondolok semmire, és talán pont ezért érzek meg magamban valamit... Vagyis épp ez a baj, hogy nem érzek semmit. Csak ürességet.

Csak üresség van bennem...

Nem tudom elviselni, hát felpattanok, bár közel sem olyan energikusan, mint ahogy pár napja tudtam volna. Az órámra nézek, fél négy van... Kivárjam azt az egy órát? Bár nem is az a kérdés, kivárjam-e, hanem hogy kibírom-e. És nem, azt hiszem, nem, túlságosan kell a kávé, hát kinyitom az ajtót, majd rohanok... *igyekszem* vissza a városba.

Amint belépek a kávézóba, a lány elfordul. Azért odamegyek a pulthoz, kérek egy kávé. *Bármilyen* kávé. A lány annyira kedvetlenül szolgál ki, amennyire csak tud, egyszerűen elém dobja, én pedig azonnal felhajtom, nem érdekel, hogy éget.

Nem tesz annyira helyre, mint vártam... De működőképesebb állapotba kerülök.

– Mind ugyanolyanok vagytok – mondja a lány. – Tudod, mit akart velük csinálni az a másik? *Az elődöd?* Feltörte a laktanya raktárát, összeszedte a rozsdás aknákat, és el akarta rejteni őket a drága „műemlékeitek” közelében, hogy lépjenek csak rá. A gyerekek.

Gondolom, meg akarta ijeszteni őket.

– És te? Mit csináltál velük? – kérdezi, hát bevallom, hogy végül semmit sem. – Csak mert egy órája mindenki őket keresi.

Kinézek a kávézó üvegfalán, és tényleg, emberek kiabálnak egymásnak, rohannak fel-le, sokan be az erdőbe, néhányan ki az erdőből.

Mintha megnyílna alattam a föld, olyan rossz érzés kerít hatalmába: *mi van, ha rájuk záródott az ajtó?* És ez most valahogy zavar, úgy értem... Úgy értem, ha egy piros sapkás srác végigzakózik a mozgólépcsőn, az nem érdekel, de ez a tanárnő... Előttem van az arca, valamennyire a gyerekeké is...

Arra gondolok, hogy be vannak zárva...

A bunkerbe...

Hogy miattam...

Rohanok vissza a bunkerhez, az ajtaja úgy van, ahogy hagytam: nyitva.

Bemegyek, hátha még itt vannak, csak elnézték az időt, vagy akármi, de semmit sem találok, nemhogy őket, a rajzaikat sem. Kóválygok a folyosókon, minden szürke és ugyanúgy néz ki. Na jó, ez reménytelen, visszafordulok – rádöbbenek, hogy eltévedtem. Megpróbálok ugyanazon az úton menni, de idelent lehetetlen a tájékozódás, minden ugyanolyan, és nincs semmi, ami alapján el tudnám dönteni, merre járok.

Ha én sem tudom, akkor a tanárnő sem tudja... Eltévedtek, ebben biztos vagyok.

Remek...

Tényleg remek...

Ekkor rákanyarodom a folyosóra, ami az ajtóhoz visz.

a hír futótűzként terjed

Biztos vagyok benne, hogy van valaki, aki ismeri a helyet, szóval visszafutok a városba, már amennyire még tudok futni, egyenesen az iskolához. A legtöbb ember... szülők kivétel nélkül, itt gyülekeznek, és az iskola egyik ablakán át látom, hogy néhányan felháborodottan ordibálnak az igazgatóval, akinek a kezében remeg a szendvics. Találomra megyek oda pár szülőhöz, hogy én tudom, hol vannak a gyerekek, hogy melyik bunkerbe mentek le, és hogy eltévedtek. A hír futótűzként terjed, fél perccel később már az összes szülő az udvaron tolong, mindenki futólépésben indul az erdő felé. Annyira igyekeznek, hogy még engem is leelőzzenek, bár az is igaz, hogy már járni is alig tudok a szétszakadt futócipőmben.

Elmegyünk a kirendelt házam mellett, rákanyarodunk egy erdei ösvényre, mindenki tetre kész, mindenki meg akarja menteni a gyerekeket... Mikor a tanárnő és a gyerekek egyszer csak ott állnak előttünk.

A gyerekek szemei vörösek, biztosan órákig sírtak.

Pár lassú pillanatig állunk egymással szemben, majd mindenki odarohan a másikhöz, sírnak a gyerekek, sírnak a szülők, és olyanokat hallani, hogy:

– Én sosem akartam odamenni.

– Nem szeretek rajzolni.

– Nagyon félek a fák között.

A szülők egyenként ígérik meg a tanárnőnek, hogy ennek még lesz folytatása, ő pedig azt mondja:

– Csak segíteni akartam nekik.

Mikor másnap reggel mennék kávézni, az üzlet zárva. Pánikfélét érzek... És ekkor meglátom, hogy a közeli házból éppen a barna hajú lány lép ki, kezében pár doboz. Egy autóhoz megy, amin ott egy rakás csomag. Nem sokkal később egy másik nő is felbukkan, sokkal öregebb... Ő is dobozokat cipel, és ő is ugyanahhoz az autóhoz megy. Aztán felismerem, a tanárnő az. Hihetetlen, hogy egyetlen éjszaka alatt ennyit öregedett.

De nem nézem tovább, mert megszólal a telefonom, és személyesen a főnököm gratulál, hogy megállítottam a „rongálást”. Azt mondja, egy vagyok a legjobb emberei közül, büszke lehetek magamra. De én igazából nem nagyon figyelek rá, mert nézem, ahogy a tanárnő meg a húga beülnek az autóba... Aztán elhúznak előttem, itthagyják a várost. Nyilván felsőbb utasításra... A két nő jegesen mér végig, ahogy elmennek mellettem, a főnököm pedig azt mondja a fülemben, hogy élvezzem ki a győzelmemet.

De én csak azt érzem, hogy kávé nélkül egyre nehezebben mozognak a testrészeim, mintha én is berozsdásodnék. Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha visszamegyek járőrözni, és már azelőtt megakadályozom az újabb „rongálókat”, hogy nekikezdenének. Már ha lesznek egyáltalán... De erre most gondolni sem akarok.

Zajt hallok, meglátom, hogy a járőrkutya egy nőtényt kerget a házak között, a nőténykutya gazdája pedig kiabálva fut utánuk. Rádöbbenek, hogy párzási időszak van, a kutya nem azért járt el hajnalok hajnalán, hogy járőrözzön, csak a szexet hajtotta.

mennyire üres vagyok

Elindulok az erdőbe, de nem futok, csak bicegek a szétszakadt rongycipőmben, a kezemmel pedig a ruhám maradványát szorítom magamhoz, máskülönben leesne. A munkaköri leírásom minden sorát be akarom tartani, azt tenni, amit elvárnak tőlem, és minden apró dologra figyelni, a földön heverő levelek erezetére, a napfényre, ahogy átsüt a lombokon, a repedésekre a földön, a kilógó gyökerekre, amik sosem létezett lények alakját veszik fel... De bárhogy próbálom elterelni a figyelmemet, nem sikerül, és kizárólag az jár a fejemben, hogy valójában mennyire üres vagyok. És hogy ezt az ürességet valahogy ki szeretném tölteni, csak nem tudom, mivel...

Elvágom innen, azt hiszem... És talán el is mehetnék... Végül is beadtam a kérvényt, és ha úgy döntenek, akkor el is megyek... De nincs előttem kép, hová kerülhetek, a lábam pedig, ha már úgyis az erdő felé visz... Hát nem tudom...

Magányosan sétálok be az erdőbe.

kép | Martin Roemers: A hidegháború emlékei című képsorozatból, lensculture.com